Studie van Meester Paul NEVEN, notaris te Tongeren.

De Notaris PAUL NEVEN te Tongeren zal op *Dinsdag 5 September 1939*, om 11 uur stipt 's morgens, overgaan te TONGEREN, ter zittingszaal en ten overstaan van den heer Vrederechter, op het Vredegerecht, en ten verzoeke der erfgenamen van wijle Mejuffer MARIA-VIRGINIE POISMANS van Widooie, tot den

OPENBAREN VERKOOP
van
Gemeente KONINXHEIM.

EEN BOUWLAND

groot 24 aren, 48 centiaren (5-18 1/5) gelegen ter plaatse genaamd « Tomveld » gekadastreerd sectie A nummer 2650 gedeelte ; reisende de Heerweg, M. Mathys Duchateau-Swarts, de gemeente Widooie en M. Jan-Herman Poismans.

In pacht bij M. Jan-Herm. Poismans.

Aan te slaan onmiddellijk na den oogst van dit jaar.

Los en vrij van lasten.

Voor inlichtingen zich wenden ten kantore van bovengenoemden Notaris PAUL NEVEN.

Studie van Meester Léon VAN ORMELINGEN, notaris te Tongeren, Predikheerenstraat, 9

Uit ter hand te Koop

STAD TONGEREN :

1°) Gedeelte HUIS,
gelegen in de « *Muntstraat* » hebbende eene gevelbreedte van 6 m. 22 en eene oppervlakte van 250 M², 40 en kunnende met geringe kosten veranderd worden in handels- of burgershuis.

2) Een schoone Bouwplaats,
voorzien van kelders en ruime schuilplaats, gelegen in de *Muntstraat* hebbende eene gevelbreedte van 6 m. 80 en eene oppervlakte van 252 M², 50.

3) Een Werkmanshuis,
gelegen ter plaatse genaamd « Gasthuisveldje » (*Sacramentstraat, Nr 84*), groot 76 centiaren, gekadastreerd sectie A nummer 383 k/2.

4) Een schoon Handelshuis
met magazijn, gelegen « op *de Plein* » den hoek vormende van de St-Janstraat en de Momberstraat en dienstig voor allen klein- en groothandel.

Voorverdere inlichtingen wende men zich ter studie van notaris VAN ORMELINGEN te Tongeren.

JONGENS EN MEISJES
die eene GOEDE plaats verlangen voor *Stad of Dorp*, wendt U in volle vertrouwen tot
Lambert JANS-BEGAERT,
PLAATSBESORGER (PLACIEUR)
ST-TRUIDERSCHESTRAAT, 22, TONGEREN
Goede plaatsen. — Tel. 293.

Leest en verspreidt
« DE POSTRIJDER »
— Het oudste weekblad van Limburg —

Raffinerie Tirlemontoise
Tienen

EISCHT de geraffineerde suiker in doozen van 1 kgr.

Wat een aantrekkelijkheid voor U, Mevrouw in uw keuken om deze wonderbare vergiten

PASSE-VITE. te bestellen, voorzien de bijzonderste grooter wordt.

Zoo, Mem, Gouverneur, Lieveheer, Gemeente menten, Bazenaar, een, niets weerstaatsten het vergiet « PASSE-VITE » ; alles wordt geplekkerd en spoedig doorgedaten zonder vermoeienis omdat alles uit de door U verlangde tijdstuk. Voor vervlaamsiere bodems, met gaten van verschillende grootten, van af 1 mm tot 4 mm kunnen geleverd worden met elk vergiet « PASSE-VITE », sidenaw wettig erkingen voldoende nuanstende en aanlokkelijke schotels tebekomen.

Twee modellen, vijf grootten : dan is het onmogelijk dat gij uw keus niet zoudt kunnen doen : er zal altijd een grootte van « PASSE-VITE » voor uw verlangen zijn.

Het reinigen van een vergiet « Passe-Vite » is eenvoudigheidshalve, daar alle stukken in eene oogwenk kunnen uitten gemaken worden. Koopt heden nog bij uwen winkelier een vergiet « PASSE-VITE », dat meetvoorzien zijn van

DIT INGEPREENT
MODEL MET STEEL
Met een enkel hoekje.
N. 1 — 18 cm. — Fr. 28,—
N. 2 — 20 cm. — Fr. 34,—

PASSE-VITE

FABRIEKSMODEL
MODEL MET OOREN
Met twee oorjes.
N. 3 — 24 cm — Fr. 40,—
N. 34 — 28 cm — Fr. 54,—
N. 6 — 30 cm — Fr. 80,—

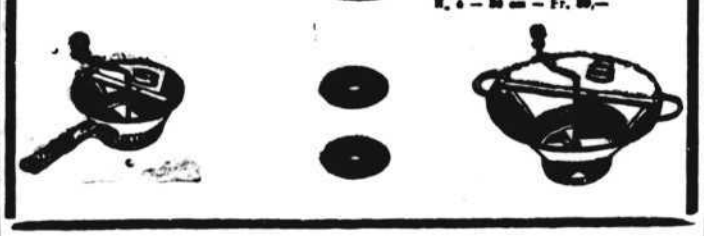

Werk in overvloed

dat is er voor ons wel het geheele jaar door. Daarom moeten wij er ook steeds voor zorgen altijd goed gezond te zijn. Aspirine-tabletten zijn daartoe voor ons onmisbaar. Wat zou ons anders zoo spoedig van een verkoudheid of rheumatiek afhelpen?

ASPIRINE BAYER

HET PRODUCT VAN VERTROUWEN!

ASPIRINE *is onschadelijk voor hart, maag en nieren!*

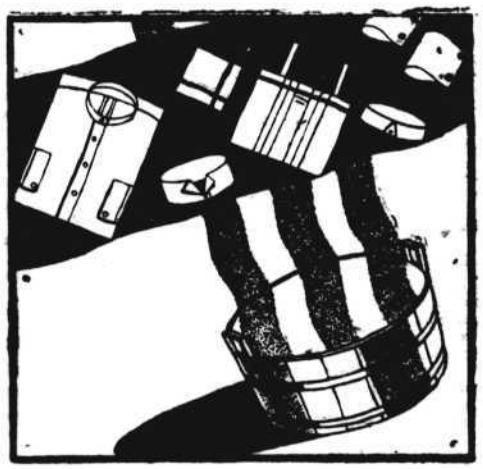

LIMBURGIA
MODERNE STOOMWASSCHERIJ
Tel. 441 — St-TRUIDEN
BEWERKT UW LINNEN — WIT EN GEKLEURD
— aan de goedkoopste prijzen —
— met de meeste zorg —

SPOEDIGE BEDIENING
aan huis afhalen en terug bezorgen } 's DINSDAGS

Onze SPECIALE MACHINES vaschen Uw wollen Gebreuns in 't nieuw

---

MENGELWERK VAN DE « POSTRIJDER ».

— 1 —

Het
Geheim Huwelijk

Roman door

CHARLOTTE M. BRAME.

HOOFDSTUK I.

De hertogin van Kattonwood bevond zich alleen in 't boudoir van haar kasteel te Rood. Ongetwijfeld waren er weinig vrouwen in Engeland te vinden, die trotscher waren dan zij ; haar leven was één aaneenschakeling geweest van voorspoed en geluk, waarover nooit ook maar de geringste schaduw gevallen was. Zij was een geboren schoonheid en erfgename ; vanaf het oogenblik, dat zij als kind in haar wiege had gelegen, met een gezichtje als een roseknop, tot op heden — een vrouw nog steeds volop in het genot van haar stralende schoonheid — had zij nimmer verdriet of zorgen gekend, geen enkele van haar wenschen was onvervuld gebleven.

Zij had slechts één zoon, die haar aanbad en verefgoodde, zooals ooit een kind zijn moeder zou kunnen liefhebben. Hij geloofde in haar, zooals hij geloofde in den zonnel, en al wat zij zei of deed, was hem heilig. Nog nimmer had iemand haar toegesproken of ergens in gedwarsboomd ; [illegible] dezen stralenden Juli-morgen, [illegible] van al haar wekke en koopen, [illegible] Bennington, van aangezicht tot aangezicht voor afgewitte moeilijkheden van haar leven kaarten.

Bedruk moeilijkheid en het kon niet [illegible] dat de hertogin deze met [illegible] weerdigheid en onverstoorbaar opgevoerde dragen.

[illegible] ontbree ! stamelde zij, mijn eenzige zoon [illegible] vreetschelijke pijn en een [illegible] liefde zij haar stem, terwijl zij deze woorden mompelde ; want koud en gesloten als zij van natuur was, hield zij niettemin van haar zoon met een kracht en vuriglheid, zooals die zich slechts zelden in de liefde van een moeder openbaren.

— Ik moet het doen, zei zij bij zichzelf, er zit niets anders op. Beter nu, dan later op den dag, wanneer Herbert elk oogenblik hier binnen kan komen. Hij is zoo zwak ; als het meisje begint te weenen en een scène maakt, zal hem de moed ontzinken om te handelen, zooals in de gegeven omstandigheden vereischt wordt. Ah, mijn zoon, mijn eenige zoon !

Zij drukte op een kleine, zilveren bel, die naast haar op de tafel stond, en een bediende in livrei trad de kamer binnen.

— Zeg aan juffrouw Wynter, dat ik haar onmiddellijk wensch te spreken, zei ze.

Op de tafel voor haar lag een heel fijne witte zakdoek, waaruit een lichte geur van vioolties opsteeg, en een lint van een heel bijzondere mauve tint ; de hertogin fronste zwaar de wenkbrauwen, terwijl zij er naar keek. Toen zij het geluid van naderende voetstappen vernam, trok een blos van toorn over haar gelaat, terwijl er een boosaardig licht in haar oogen flikkerde.

— Binnen, klonk haar kort antwoord, toen er beschedden op de deur geklopt werd.

Een meisje trad de kamer binnen — een tamelijk groot en slank meisje. Haar gracieuze voorkomen en de frische, nobele lijnen van haar gelaat hielden een belofte in voor een ontluikende, zeldzame schoonheid. Er was iets aarzelends — wat schuchter maar daarom niet minder bekoorlijk — in haar houding, toen zij langzaam op de tafel toeschreed waarvoor de hertogin gezeten was.

— Uwe Genade wenscht mij te spreken? zei zij met een stem, die zoet en helder klonk.

— Inderdaad, juffrouw Wynter, antwoordde de hertogin op hooghartigen toon, ik wensch u eens even te spreken. Meteen wees zij met een verachtelijk gebaar naar den zakdoek en het lint die voor haar op tafel lagen. Gij wilt wel zoo vriendelijk zijn deze voorwerpen eens even van nabij te bekijken ?

Juffrouw Wynter nam de beide voorwerpen in haar handen ; haar gelaat drukte niets anders dan de meest oprechte verbazing uit ; er viel vrees, noch schrik in te bespeuren.

— Kunt ge mij ook zeggen, aan wie deze voorwerpen toebehooren ? vroeg de hertogin.

— Aan mij, uwe Genade, antwoordde 't meisje, zonder ook maar de geringste aarzeling.

— Zijt ge daar heel zeker van ?

— Heel zeker, uwe Genade ; mijn naam staat op den zakdoek en ik gebruik altijd deze zelfde odeur van vioolties.

— Wanneer hebt gij dit lint, dezen strik, het laatste gedragen ? vroeg de hertogin met hooghartigen ernst.

— Wanneer ? Ja, dat zou ik u niet zoo precies kunnen zeggen ; als ik mij niet vergis, eergisteren.

— Dus ze zijn van u ? hield de hertogin aan, gij hebt ze als uw eigendom herkend en u droeg dat lint twee dagen geleden ?

— Ja, voor zoover ik mij herinnere kan, wel, luidde het op zwakken toon gegeven antwoord.

— Zoo, en waar denkt ge wel juffrouw Winter, dat deze beide, door u als uw eigendom erkende voorwerpen zijn gevonden ? Welnu, nergens anders dan in de kamer van lord Alban ! Ge zult moeten toegeven, juffrouw Wynter, dat daarmede het bewijs geleverd is, dat gij daar vertoefd hebt.

— Ik — ik begrijp er niets van.... stamelde het meisje op onzekeren toon.

— Ik zou niets liever wenschen, dan dat ik u zou kunnen geloven ; en ik verzeker u, dat ik de waarheid spreek, wanneer ik zeg, dat ik ook niets liever wenschen zou, dan dat ge mij inderdaad niet begreept. Maar ik vrees, dat gij helaas maar al te goed weet, wat ik bedoel. Ik herhaal, dat deze voorwerpen in de kamer van mijn zoon gevonden zijn en dat uit dit feit het overtuigende bewijs geleverd is, dat ge daar vertoefd hebt.

De witte lippen openden zich opnieuw. Welke kamer ? — Ik ... ik.... Toen stierf het geluid weg.

— Verspil uw tijd niet met naar verontschuldigingen te zoeken, viel de hertogin in. Ge zult moeten toegeven, dat uw kamers en die van lady Nelly zich in den Oostelijken vleugel bevinden ; ge weet verder even goed als ik, dat de kamers van lord Alban aan den andren kant van het huis gelegen zijn. Welnu, tracht nu eens mij een verklaring te geven van het feit, hoe het mogelijk is, dat deze, aan u toebehoorende voorwerpen in zijn kamers gevonden zijn.

Een onverstaanbaar gemompel was hierop het antwoord.

— Ik wil u nog één kans geven, vervolgde de hertogin op langzamen toon, niet om u schoon te wasschen, want niets ter wereld kan mijn opinie omtrent u meer wijzigen, maar de beste manier om deze aangelegenheid tot een goed, althans eenigszins behoorlijk einde te brengen is, dat ge mij de volledige waarheid vertelt.

— Ik heb u niets te vertellen.

— Welnu, als ge dan niet spreken wilt, dan zal ik het voor u doen. Als gij denkt, dat gij van uzelf zult vallen, neem dan liever een stoel, voegde zij er aan toe, want het lieve, zachte gelaat was inmiddels doodelijk bleek overtrokken en het levende meisje hield zich met een hand aan een stoel vast.

— De vorige week, vervolgde de hertogin, zond ik mijn kamermeisje Sidonie naar de vertrekken van mijn zoon om daar iets voor mij te halen. Het was heel vroeg in den morgen en zij bracht mij dezen zakdoek, die zij midden in de kamer gevonden had. Waar ik zelf den avond heel laat op die kamer geweest was, weet ik me uiterard heel duidelijk te herinneren dat die zakdoek er toen niet lag. Had hij er wel gelegen, dan zou ik hem zeer zeker opgemerkt hebben. En nu vraag ik u, hoe het mogelijk is, dat de zakdoek daar tusschen het uur, dat ik de kamer verliet, en den daarop volgenden morgen kan gekomen zijn ?

Er kwam geen antwoord.

— Toen mijn meid een der daaropvolgende dagen opnieuw heel vroeg in den morgen op de kamer van lord Alban zijn moest, vond zij daar dat lint. Het toeval wilde, dat ik ook juist dien avond, die daaraan voorafging, laat op de kamer van mijn zoon had vertoefd, en ik kan u de verzekering geven, dat het zich toen daar niet bevond. Ik kan hieruit slechts één gevolgtrekking maken. Kunt ge wellicht een andere verklaring voor een en ander geven ?

Weer klonk een onverstaanbaar gemompel.

— Ik heb nog meer te zeggen, vervolgde de hertogin op hooghartigen toon ; zelfs toen kon ik u nog niet van een dergelijke daad verdenken. Mijn meid besloot daarop mij het overtuigende bewijs van uw schuld te leveren en stelde zich gisteravond verdekt op. Ik zal u waarschijnlijk wel niet behoeven te vertellen, wat zij gezien heeft.

Het meisje sloeg de handen ineen, terwijl er een uitdrukking, waarvoor de hertogin geen uitleg kon vinden, op haar gelaat kwam.

— En nu vraag ik u — en ik eisch een antwoord van u — sinds wanneer gij er een gewoonte van hebt gemaakt lord Alban in zijn werkkamer te gaan opzoeken ? Sinds wanneer ? Antwoord mij !

Met een hartverscheurenden kreet strekte het meisje beide handen naar de hertogin uit.

— Heb medelijden met mij ! smikte zij. Ik kan u daarop niet antwoorden. Ik heb niets te zeggen.

Opnieuw drukte de hertogin op den knop van de zilveren bel, die voor haar op de tafel stond.

— Stuur onmiddellijk Sidonie bij me, zei zij tegen den livrei-bediende, die verscheen.

Enkele oogenblikken later trad het Fransche kamermeisje binnen.

— Ik zou gaarne hebben, dat gij in het bijzijn van juffrouw Wynter even herhaalde, wat gij mij van morgen hebt medegedeeld, zei de hertogin.

Op het gezicht van Sidonie verscheen een kwaadaardigen trek. Zij haatte het bleeke, schoone meisje, dat daar bevend voor haar stond, en zij kon nauwelijks wachten om met haar verhaal te beginnen.

— Een week geleden deelde ik uwe Genade reeds mede, dat ik, toen ik op een morgen heel in de vroegte enkele werkzaamheden in de kamer van den lord moest verrichten, deszelfs zakdoek, waarin de naam van juffrouw Wynter geborduurd staat, op den grond vond liggen. Mij afvragende hoe die daar komen kon, nam ik hem op en bracht hem bij u. Toen ik gisteren opnieuw iets moest halen in de kamer van den lord, vond ik daar dit mauve lint. Ik had het de juffrouw toevallig den daaraan voorafgaanden avond zien dragen.

Stuk vervolgt.